

Sygn. akt IV U 529/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 8 kwietnia 2014 roku nr (...)

w sprawie W. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. C. emeryturę od dnia (...)roku;
2. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 529/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 15 lipca 2014 r.

Decyzją z dnia 08.04.2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił W. C. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów, określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze. W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 03.09.1973 r. do 30.04.1994 r. w (...) Zakładach (...) w N., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.10.2001 r. nie wskazano precyzyjnie, jaki był charakter pracy ubezpieczonego. ZUS nie dysponował ponadto dokumentacją osobową, która wskazywałaby na wykonywanie przez wnioskodawcę pracy,

którą można by zakwalifikować według pozycji wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Od decyzji tej odwołał się W. C., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że legitymuje się co najmniej 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, ponieważ w takim właśnie charakterze pracował w (...) Zakładach (...) w N. (k. 2, 7-8).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że W. C., w dniu(...) r. ukończył 60 lat życia. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący udowodnił 26 lat, 1 miesiąc i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych. We wniosku z dnia 18.03.2014 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 08.04.2014 r. ZUS Oddział w T. odmówił W. C. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący nie jest członkiem OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 03.09.1973 r. do 15.10.1994 r. odwołujący W. C. pracował w (...) Zakładach (...) w N. w Wydziale Remontowym w pełnym wymiarze czasu pracy, od 03.09.1973 r. do 23.10.1973 r. na stanowisku ślusarza, od 14.11.1975 r. do 31.12.1988 r. na stanowisku ołowiarza, od 01.01.1989 r. do 31.12.1989 r. na stanowisku ołowiarza i ślusarza - ustawiacza oraz od 01.01.1990 r. do 15.10.1994 r. na stanowisku ślusarza-ustawiacza. Od 24.10.1973 r. do 15.10.1975 r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po jej zakończeniu zgłosił swój powrót do pracy w ustawowym 30- dniowym terminie.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 15.10.1994 r.- k. 14 cz. III akt ZUS,
- karta obiegowa zmiany z dnia 17.11.1975 r.- k. 15 cz. III akt ZUS,
- kartoteki zarobkowe za lata 1975-1992- k. 22-42 cz. III akt ZUS,
- zaświadczenie z dnia 20.04.1995 r.- k. 8 cz. I akt ZUS,
- kserokopia książeczki wojskowej- cz. II akt ZUS,
- zeznania odwołującego W. C.- 00:38:17,

Wydział Remontowy zajmował się remontem urządzeń znajdujących się na terenie zakładu w celu utrzymania ciągłości produkcji. Po przyjęciu do pracy, jako pracownik wydziału remontowego, odwołujący świadczył pracę na oddziale II, gdzie mieściła się sortownia i bielarnia. W wydziale tym praca odbywała się w ruchu ciągłym. Na co dzień odwołujący zajmował się remontami, konserwacją i wymianą urządzeń celem zachowania ciągłości produkcji. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wnioskodawca trafił do pracy na oddziale I, gdzie odbywała się produkcja kwasu siarkowego, wykorzystywanego w znajdującej się obok warzelni do roztwarzania surowców metodą siarczanową oraz produkcja zrębków. Jego praca w tym wydziale polegała na remontowaniu, konserwowaniu i wymianie rurociągów, wentylatorów, zamknięć gazowych - twz. skrzynek i dzwonów. Wszystkie te elementy wykonane były z ołowiu i jego stopów z uwagi na wytrzymałość chemiczną tego metalu. Od 1989 r. odwołujący pracował na oddziale III (waty), gdzie odbywało się bielanie waty, jej suszenie i cięcie. Wata bielona była chlorem, a następnie odkwaszana. Również w tym wydziale wnioskodawca zajmował się remontami, konserwacją i wymianą urządzeń, głównie rurociągów i pomp, ale

też innych maszyn, w tym na tzw. trzecim ciągu, gdzie odbywało się bielenie masy. Urządzenia te wykonane były z ołowiu i jego stopów, ponieważ transportowały chlor. Głównym zadaniem odwołującego było utrzymanie sprawności maszyn i urządzeń, aby zachować ciągłość produkcji. W okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) wnioskodawca częściej zajmował się konserwacją starych urządzeń, niż budową nowych. Gdy jednak część rurociągu albo rurociąg uległ zniszczeniu, pracował również przy budowie nowych odcinków rurociągów. We wszystkich trzech oddziałach, w których pracował wnioskodawca, zatrudnieni tam pracownicy świadczyli pracę w szczególnych warunkach.

dowód:

- zeznania świadka W. B.- 00:15:39-00:28:31,
- zeznania świadka F. S.- 00:30:43-00:35:37,
- zeznania odwołującego W. C.- 00:38:17-00:49:31,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków W. B. i F. S. oraz słuchanego w charakterze strony W. C., którzy złożyli depozycje odnośnie charakteru pracy i rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w N.. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, a także przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Z zeznań tych wynika, że w spornym okresie (za wyjątkiem okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej) odwołujący stale i pełnym wymiarze godzin zajmował się remontami, konserwacją i pracami remontowo- budowlanymi na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane były prace w warunkach szkodliwych dla zdrowia, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy odwołującemu W. C. przysługuje tzw. wcześniejsza emerytura z zastosowaniem obniżonego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.). Powołana ustawa w dziale X rozdział 2 zawiera szczególną regulację przejściową, dotyczącą niektórych ubezpieczonych, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 01.01.1999 r.

W art. 184 ustawy zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Zróżnicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w art. 184 ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zostało według kryterium urodzenia, ale także według kryterium posiadania na dzień 01.01.1999 r. wymaganego stażu zawodowego i ubezpieczeniowego. Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31.12.1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt. 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 powołanej ustawy, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z § 1 tego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników, wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast § 2 ust. 1 stanowi, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl zaś § 4, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE. Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 03.09.1973 r. do 15.10.1994 r. w (...) Zakładach (...) w N..

Odmawiając wnioskodawcy zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach tego okresu zatrudnienia organ rentowy podniósł, że w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.10.2001 r. nie wskazano precyzyjnie, jaki był charakter pracy ubezpieczonego w spornym okresie pracy. ZUS nie dysponował ponadto dokumentacją osobową, która wskazywałaby na wykonywanie przez wnioskodawcę pracy, którą możnaby zakwalifikować według pozycji wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14.02.2012 r., III AUa 1717/11, LEX nr 1129731; wyrok SA w Katowicach z dnia 04.11.2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok SA w Białymstoku z dnia 24.09.2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że w spornym okresie odwołujący pracował w szczególnych warunkach.

W oparciu o zeznania świadków i odwołującego Sąd ustalił, że w całym spornym okresie zatrudnienia (za wyjątkiem okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej) wnioskodawca, pomimo różnych nazw stanowisk pracy, wykonywał te same czynności. Będąc pracownikiem Wydziału Remontowego (...) Zakładów (...) w N. odwołujący realizował

prace na różnych oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane były prace w warunkach szkodliwych dla zdrowia, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. Na oddziałach tych, stale i w pełnym wymiarze godzin zajmował się remontami, konserwacją i wymianą urządzeń, przede wszystkim rurociągów, pomp, wentylatorów, zamknięć gazowych i dzwonów, wykonanych z ołowiu i jego stopów. W razie zniszczenia rurociągu lub jego części, pracował też przy budowie nowych odcinków rurociągów. Głównym zadaniem wnioskodawcy było utrzymanie sprawności poszczególnych maszyn i urządzeń, aby zapewnić ciągłość produkcji. Najpierw prace te odwołujący realizował na sortowani i bielarni, potem na oddziale produkcji kwasu siarkowego, a następnie na oddziale waty, gdzie odbywało się bielenie waty chlorem, jej suszenie i cięcie.

Realizowana przez odwołującego w spornym okresie praca wymieniona została w Dziale XIV, zatytułowanym: „Prace różne”, w punkcie 25 (bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano - montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. Natomiast prace, które wykonywane były na oddziałach, gdzie świadczył pracę wnioskodawca, wymienione zostały w Dziale VI, zatytułowanym: „W leśnictwie, przemyśle drzewnym i papierniczym” wykazu A, w punktach od 13 do 15, tj. roztwarzanie surowców włóknistych metodą siarczanową i siarczynową w oddziałach warzelni (pkt 13); wytwarzanie kwasów i ługów warzelnych (pkt 14) oraz wytwarzanie chemicznych środków bielących i bielenie mas włóknistych (pkt 15).

Dokonując takiej kwalifikacji pracy ubezpieczonego w spornym okresie Sąd miał na uwadze, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 19.05.2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 08.06.2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 01.06.2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 14.09.2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19.09.2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 06.12.2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22.01.2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24.03.2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Biorąc pod uwagę, że wnioskodawca pracował w (...) Zakładach (...) w N. w okresie od 03.09.1973 r. do 15.10.1994 r. stwierdzić należało, że w/w legitymuje się co najmniej 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. W stażu pracy w takim charakterze należało również uwzględnić ubezpieczonemu okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 24.10.1973 r. do 15.10.1975 r. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia. Okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych, który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy

w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (por. np. wyroki SN: z dnia 06.04.2006 r., III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108; z dnia 09.03.2010 r., I UK 333/09, niepubl. i z dnia 24.05.2012 r., II UK 265/11, niepubl.).

W tym miejscu wskazać również trzeba na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2013 r., II UZP 6/13, LEX nr 1385939), zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.1974 r.) zalicza się- na warunkach wynikających z tego

przepisu- do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Stosownie do treści obowiązującego od 29.11.1967 r. (data wejścia w życie) do 01.01.1975 r. art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220), okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia, jak stanowił ust. 3 tego artykułu, było zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1. W myśl przepisu art. 106 ust. 1 tej ustawy, zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, był obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli najpóźniej w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika. Z dniem 01.01.1975 r. przepis ten uległ modyfikacji i przewidywał, że niezachowanie wskazanego wyżej terminu powodowało wygaśnięcie stosunku pracy, chyba, że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika. Z dniem 01.05.1975 r. zmianie uległo też brzmienie art. 108 ust. 1, który od tego czasu przewidywał, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Oba te przepisy (art. 108 ust. 1 i art. 106 ust. 1 ustawy) obowiązywały do dnia 05.08.1979 r.- a zatem w okresie, kiedy odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową. Powołana wyżej uchwała i jej motywy znajdują więc zastosowanie w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od (...), tj. od ukończenia 60 roku życia- w oparciu o przepis art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.